

## 31. Dec. 1843

### FAKTA

Dato:

31. Dec. 1843

Sidetal:

Dagbog A, side 151-152

Dagbogens placering:

Det kgl. Bibliotek NKS 4201, I, 4°

Generelle kommentarer:

Selvom Lundbye i begyndelsen af april 1843 afsluttede sin første dagbog og påbegyndte den næste (Dagbog B), så kunne han ikke dy sig for henover de følgende tretten måneder nu og da at tilføje et nyt notat angående Louise Neergaard.

Trykt udgave:

Mogens Lebech (red.): Et Aar af mit Liv, København 1967, s. 156-157;  
Jesper Svenningsen (red.): Seks år af et liv. Johan Thomas Lundbye – Dagbøger om tro, skæbne, kunst og kærlighed, København 2018, s. 164-165

### TRANSSKRIFTION

Nyt-Aars-Aften 1843

Imorgen begynde vi et nyt Aar, men skal det ikke bringe mere Nyt for mig end det gamle, da er jeg næsten kjed af det. Tunge Savn og bittere Erfaringer, det er den Skat, hvorover jeg fremdeles ruger. Nylig var det, som det klarede i mit Indre, og jeg [overstreget: ved] jublede som Grønlænderne, naar de see Klarheden, der bebuder: nu kommer Solen igjen. Ja, igjen! thi tidligere var der Solskin i min Sjæl, men det er nu længe siden og jeg sukker efter at det Liv og den Glæde skal endnu engang vende tilbage. Hver Glæde er saa kort, saa forbigaaende – jeg strækker Armene ud, for at holde den fast, men omarmer kun den tomme Luft. Gid Folk aldrig vilde være venlige mod mig, de er det dog aldrig mere, end der netop er tilstrækkeligt for at lade mig føle at jeg er fremmed. – Hvor, hvor banker Pige hjertet – hvor hæver Barmen sig længselsfuldt – hvor stirre Øinene drømmende ud i det Frie? det Hjerte, hvis Slag jeg skal lytte til – den Barm, hvortil jeg skal hælde mit Hoved – de Øine, jeg ikke skal trættes af at stirre ind i. Hvor lever hun? jeg synes: hun maa leve, Pigen, jeg drømmer om. O Gud, en af de Ringeste! hun vil altid, for mig, have enten et deiligt Haar eller en yndig Stemme. Jeg tog feil engang – kun een eneste Gang, kun for een eneste •152• Pige slog Hjertet heftigere – jeg tog feil, men det voldte hende ingen Sorg, end ikke den mindste – lad mig engang føle, hvad det er at eie en Piges Kjærlighed, lad en reen, uskyldig Pige give sig hen til mig med al sin dybe, rige Kjærlighed og bliver jeg ikke da god i Villie og stærk i Gjærning, da bliver jeg det aldrig. Jeg skal ikke glemme, at de fine Træk engang skal stivne og det ranke Legem krøges, at det Yndige skal henvisne og forgaa – jeg skal ikke glemme det, men tillige vil jeg mindes, at vor Kjærlighed skal, om den er ægte, overleve vort jordiske Legeme, og er dog endnu langt skjønnere end den deiligste Pige. Jeg vil ikke glemme det – men skjul hende ikke længer for mig, lad vore Øine blot mødes og jeg skal kjende det Blik, jeg aldrig saae; og hendes Ord skal føre mig tilbage til hendes Barndom; og jeg skal see hende legende som Lille og sovende som Barn med dette sande Englesmiil og de æblerøde Kinder i den lille Seng ved hendes Moders Side – Og hun skal see mig om Aftenen ved min Lampe paa det eensomme Kammer hun skal høre Længselssukket efter hende og min Moder – hun skal see Billederne i min Sjæls Inderste og løse Livets Gaade. Hvor er hun – fjernt eller nær? lad blot vore Øine mødes og jeg skal gjenkjende hendes fra mine Drømme, og, Salighed! hun vil maaskee gjenkjende mine. See, Pige! jeg kjender Dig alt, hengiv Dig med al Din rene, rige, dybe Kjærlighed og Du skal finde et ærligt Hjerte, der vil kalde Dig sin første Kjærlighed, thi en saadan Følelse kjendte det kun af Navn – Der lever en elskelig Pige, hende skal Du kjende – jeg bedrøvede hende aldrig, jeg var saa glad, naar hun sad ved Siden af mig mens jeg tegnede Billeder, jeg var saa bedrøvet, naar hun gik bort – men – !

Det er jeg Vortet, naar den finder Jernklang  
I Elskeriens hjerte. Men hør Aljortet  
Lø-kaldt og løbt - og dog har stæven og banken  
Løst en sludrig Bletter om en Skjerv;  
Da havde den fortjunt at vrides bort  
Med Sørens, med Meluds væste Klænd,  
Fra Aljortens.

Nyt-Aars-Aften 1843

Omringet begynde vi et nyt Aar, men skal det ikke bringe mere  
Nyt for mig end det gamle, så er jeg næsten borte af det. Tæn  
ge Pæn og liden Forvængelse, det er den Stet, hvorefter jeg frem-  
pøls mig. Nyttig var det, som det klæde i mit Brude, og jeg  
saa julede som Juleendene, naar de see Klædede, der borte  
saa: om kommer tolvte igjer. Ja, igjer! Nu tidligere var det sel-  
skier i min Spiel, men det er nu længe siden og jeg sukker  
efters at det der og den Glæde skal end min engang endes til dage.  
Hvor glæde er saa her, saa fortjente - jeg stædker Borne  
id, for at holde den fast, men om kommer den den tomme Hoff.  
Jeg Falk albrig vilde være ventige med mig, der er det dog  
aldrig mere, end det d'netop er til straffeligt for at lade  
mig føle at jeg er fremmed. - Hvor, hvor kaner Pige hjertet  
hvor hvor Barmen sig længselst - Hvor store Pines drøn  
mende id i det Frie? Det Aljort, hvor Slag jeg skal tygte til.  
Den Barm, hvortil jeg skal hælde mit blod - der Pines, jeg ikke  
skal trodes af at stige ind i. Hvor lever hun? jeg synes hun  
maa læse, Pige, jeg kommer om. Og jeg, en af de Hingste! Hun  
sit altid for mig, hene enten et d'lygt Klæde eller enigdig Sker-  
me. Jeg tryk fast engang - hun en enigt Gang, hun for en enigt

Pige dog kjærligt kystigere - og dog fjæll, men det kaldte hendes søgen  
 søg, end ikke den mindste - lad mig en gang føle, hvad det er  
 at se en Piges Kjærlighed, lad en men, vistnok, Pige give sig  
 hen til mig, med al sin dybe, rige Kjærlighed og bliv en af  
 ikke da god i Nærværelse og stærk i Gjerning, da bliv en af det aldrig.  
 Og skal, ikke glemme, at de fine Trek en gang skal strime og  
 det ranke Legem strages, at det Udseende skal henvisne og forage  
 og skal ikke glemme det, men tillige vil jeg minde, at vor  
 Kjærlighed skal, om den er øgte, overleve end jordiske Legeme,  
 og en dog endnu langt skjønner end den dødelige Pige. Og  
 vil ikke glemme det - men sig til hende, ikke hendes for mig,  
 lad vore Piger blot minde og jeg skal kjende det Blik, og aldrig  
 sænke, og hendes Ord skal give mig tilbage til hendes Barndom,  
 og jeg skal see hendes Legende som Lille og senere som  
 Børn med ditte sande Englesmind og de ædelrødt Kinder.  
 som Lille Sørg ved hendes Moders Side - Og hun skal see  
 mig om Aftenen ved min Lampe paa sit stueom med Kammer  
 hun skal høre Længselssættelse efter hende og min Moder -  
 hun skal see Billederne i min Gælle Indrust og alle minde Gæde.  
 eller en træn - fjæll eller nær? lad blot vore Piger minde og  
 jeg skal gjenskjende hendes fra mine Drømme, og, Salighed!  
 men vil maaskee gjenskjende mine. Se, Pige! og kjender Dig  
 alt, hengiv Dig med al din seer, rige, dybe Kjærlighed og du  
 skal finde et vellyst Blyt, der vil holde dig i en første Kjærlig-  
 hed, thi en sandt Følelse kjender det kun af Natte - Der lever  
 en elskelig Pige, hendes skal du kjende - og kjender hende aldrig,  
 og var saa glad, naar hun sad ved Siden af mig mens jeg tegned  
 Billedet, og saa saa bedrøvet, naar hun gik bort - men - !